

Traduction no. 15

Monique Proulx

ALUNGĂ NOAPTEA

roman

Boréal

Fiecare zi este un miracol

Fiecare zi este un miracol: apa caldă care curge în voie, corpul pe care nu-l doare nimic. Electricitate chiar și noaptea. Să mănânci oricând ți-e foame. Un pat destul de mare încât să te cuprindă cu totul.

Trebuie doar să nu te obișnuiești prea mult, ca să nu te moleșești.

Vă scriu ghemuit pe podea lângă patul destul de mare, cu mâinile și caietul așezate în fața mea ca niște corpuri străine. Există și o masă care mă primește deja să mănânc și care nu ar ezita cred să-mi primească mângăliturile, dar eu sunt cel care nu vrea, nu încă. Cei care scriu așezați la o masă au măreția de a ști sigur că scriu adevărat, vreau să spun proiectați spre povestiri dotate cu o soliditate de stâncă, în timp ce eu nu am decât despre mine de spus. Trebuie să învăț totul. Cum să țin creionul ca să fie mai prietenos între degete. Ce cuvinte, mai ales, ce cuvinte să aleg. Și cum să-mi transform micile evenimente în vaste mașinații care să fie demne de dumneavoastră.

Așadar, în acele momente ale începutului vieții mele adevărate, camera pe care mi-o acordase Virginie Sister în Casă era de o mare generozitate deși de o mare micime. Picioarele mele depășeau salteaua până în coridor, astfel încât dis de dimineață cei care treceau pe acolo, și mai ales cele prepuse bunăvoinței, își făcuseră obiceiul amuzant să mă salute apucându-mă de degetele de la picioare. Asta se voia ceva drăguț și așa era într-un fel, dar în altul nu. Nu părăsisem cortul glacial al lui Charlie Putulik pentru a ajunge să-mi fie gădilite degetele de la picioare – nici chiar de către mâini cordiale pe un coridor bine încălzit. Omul e așa de prost făcut încât odată ieșit din mizeria neagră nu se mai mulțumește cu terciul care-i umple burta, ci vrea să guste filet mignon. Așa că în scurt timp mi-am dorit o cameră închisă de dimensiuni respectabile cu un pat de aceeași calitate, iar ambele mi-au venit datorită celui de-al doilea loc de muncă.

Știu că am fost ales pentru acest al doilea loc de muncă datorită tinereții picioarelor mele. De mai multe ori pe zi, de când am fost angajat, trebuie să străbat orașul călare pe bicicletă cu coșul plin de feluri de mâncare pe care le livrez clienților stabiliți mai ales pe culmi. Nimeni nu știe în ce măsură acest oraș este un munte: prima încercare. Pe acest munte, opt sute de nume de străzi diferite scrise în cuvinte necunoscute coexistă fără să se dispute totuși: a doua și decisiva încercare. Șefele acestei afaceri, niște femei fermecătoare deși exigente despre

care vă voi vorbi în curând, și-au dat repede seama că nu le cunosc deloc limba și, întrucât țineau la tinerețea picioarelor mele, m-au echipat cu un aparat formidabil căruia îi spun de atunci *Vocea lui Hashem*, dar asta rămâne între noi. Este ușor și puternic, se agață la cureaua mea, cunoaște personal toate străzile și cel mai important de remarcat e blândețea cu care mă ghidează cu voce tare – *Virează la dreapta la stânga, o sută de metri, două sute de metri, trei kilometri, ai ajuns la destinație sau oh nu greșești reconfigurare traseu* dacă mi se întâmplă să mă rătăcesc, asta fără vreo urmă de condescendență.

Accept prietenia sub orice formă o găsesc: uneori, mașinile și animalele sunt mai înzestrate cu asta decât oamenii.

Cât despre Iolanda și Jasmine, ele sunt prea ocupate să-mi ofere prietenie, se înțelege, cu toată munca pe care mi-o dau deja. La început, credeam că sunt mamă și fiică, dată fiind diferența de vârstă, și apoi finalmente nu. Sunt iubite una pentru cealaltă din ce înțeleg – *Iubito, presară puțin mai mult chimen. Nu iubito, e prea mult cardamom* – cea mai în vârstă care este Iolanda și vizibil Șefa supremă a afacerii îi strecoară adesea celeilalte răutăți pe care știu să le recunosc după intonație și mai ales după chipul crispat al tinerei iubite care le primește. Trebuie spus că ele trudes din greu, destul cât să-și masacreze dispoziția, de la șase dimineața până la opt seara migăind în cuptoare quiches, tortillas, gratineuri, tapas crocante, salate, cakes, verrine și jeleuri, din carevoi livra trei sferturi la două sau

trei magazine ecologice care le vor vinde la rândul lor, iar ultimul sfert clienților rafinați și bineînțelele bănoși, întrucât preparatele sunt foarte scumpe. *Zic foarte scumpe*, dar trebuie să mărturisesc că nu am niciun fel de experiență în aceste chestiuni în care hrana deja pregătită malaxată într-un cuvânt predigerată vă este teleportată direct în stomac. Chiar știu cu certitudine că aceste mici lucruri parfumate la treizeci și cinci de dolari porția nu sunt pentru mine, decât dacă accept să-mi înghit din două guri salariul pentru cele patru curse zilnice.

Și astfel, pe bicicletă, datorită unei scurtături pe care Vocea lui Hashem mi-a poruncit să o iau, nu departe de punctul meu de plecare dar pe o stradă atât de scurtă că nu o remarcasem vreodată până atunci, mi-am găsit adăpostul, pe care îl mai am și astăzi.

Se întâmpla chiar după zilele de iarnă, în acea vreme a primelor frunze și muguri de speranță. Erau copaci pe acest ciot de stradă, și iubesc copacii chiar și înainte de a-și lua straietele de vară, așa cum iubesc tot ce iese din pământ și i-a păstrat mirosul. Ceea ce era DE ÎNCHIRIAT se întindea chiar la nivelul solului, lângă un teren cu tufișuri, sub două etaje de cărămizi și de apartamente. Un demisubsol, suficient de minuscul încât să nu fie prea scump, cu luxul extrem al unei ferestre mari care culisează spre teren și spre verdeța care va veni, indiferent de felul ei.

Am semnat de îndată.